

GEORGE LEPY

**PĂDUREA  
DIN MIJLOCUL  
ORAȘULUI**

Roman

EDITURA **UNU**

*Soției mele*



---

MOTTO

„Cu cât îmbătrânesc mai mult, cu atât mă rog mai mult.  
Nu știi de ce, probabil am mai multe să spun.  
Și cu cât îmbătrânesc mai mult,  
Cu atât mai mult mulțumesc pentru viața pe care am avut-o.  
Și pentru viața pe care o trăiesc acum.  
Iar dacă aș descoperi o fântână a tinereții  
N-aș bea din ea nicio picătură și ăsta-i adevărul.  
Amuzant este că, deși îmbătrânesc, mă simt tot mai bine.  
Și cu cât îmbătrânesc mai mult, am tot mai puțini prieteni.  
Dar nu ai nevoie de mulți prieteni,  
Atâta vreme cât ai câțiva care știi că vor fi alături de tine  
Indiferent ce s-ar întâmpla.”

ALAN JACKSON

---



Seara îl mângâia cu adierile ei delicate ca o amantă ce-ți oferă o dragoste interzisă, la cei 16 ani împliniți nu demult, nu avea nici cea mai vagă idee ce vrea să însemne asta.

Descoperise de o vreme o atracție greu de explicat, care-l aducea în fiecare seară acolo sus, pe pasarela gării, pasarelă ce separa cele două părți ale orașului.

Perspectiva orizontului îl fascina, făcându-l martorul trecerii trenurilor ce se strecurau sub picioarele lui, cu opriri scurte de câteva minute.

Vizitele aproape zilnice și timpul petrecut pe pasarela gării deveniseră un ritual urmat cu o anumită religiozitate.

Preludiul vizitelor sale era marcat de întâlnirea pe lungimea undelor cu programul de muzică și știri subversive „METRONOM”, transmis de Radio „Europa Liberă”, sub bagheta neuitatului Cornel Chiriac.

Era o plăcere ilegală, aproape interzisă de guvernanții acestei țări comuniste.

Transmisă din inima Germaniei, emisiunea aducea tinerilor ultimele noutăți ale muzicii occidentale, fiind presărată cu trimiteri acide la adresa regimului dictatorial.

Odată trecute cele 45 de minute de încântare auditivă, de muzică și știri percepute în valuri, din cauza bruiajului lansat de apărătorii regimului, Paul Mag își invită prietenul și partenerul în „crime auditive”, Max era numele lui, la o plimbare spre locul îndrăgit... pasare-la gării, acolo unde se vor naște visele ce vor creiona un viitor îndepărtat.

Aveau la dispoziție câteva ore, după care reveneau în jurul orei 20:30 pentru o nouă audiție radio, cea oferită de Radu Teodoru, emisiunea TOP 10 cu cele mai bine clasate melodii ale muzicii occidentale.

Aveau doar 16 ani și făceau parte dintr-o generație norocoasă, martora apariției unor muzicieni de excepție adunați în formații care au marcat istoria: Cream, Beatles, Led Zeppelin, Deep Purple, Queen, cu inegalabila voce și prezență scenică a lui Freddie Mercury, Jetro Tull, Uriah Heep și alții.

Ceea ce vor lăsa moștenire acești monștri ai muzicii *rock and roll* poate fi comparabil cu moștenirea lăsată de opera italiană din perioada ei de glorie.

Însă Leonard Cohen, poetul și cântărețul cu voce de aur și carismă inconfundabilă, va rămâne pentru totdeauna muzicianul ce va influența temperamentul celor doi care găseau în mesajul poetic și lentoarea cântecelor lui afinități sufletești și o atracție aproape inexplicabilă.

Cele două audiții radio se făceau aproape cu regularitate în curte la Max, sub un copac cu o coroană generoasă care dădea senzația că îi protejează de eventualii denunțatori.

Erau vecini, amândoi locuiau pe aceeași stradă, undeva în zona pieței orașului, împărțeau aceeași plăcere a plimbărilor fără orizont pe străzi care duceau aiurea.

În drumurile lor, treceau prin parcul central plin de adolescenți lansați în conversații zgomotoase, în timp ce perechile își alegeau în mod strategic băncile ce le ascundeau săruturile.

Ieșeau din parc după o vreme, făceau dreapta pe bulevardul Gării și se trezeau din



nou pe pasarelă. Fumau o țigară din care se trăgea cu poftă, palmată cu dexteritate. Fructul otrăvit interzis minorilor era o plăcere peste care planau repercusiuni punitive, în cazul în care denunțatori accidentali și binevoitori de ocazie n-ar fi avut altceva de făcut decât să strice cheful părinților cu informațiile lor de turnători.

Într-o tăcere aproape solemnă, învăluiri în rotocoale de fum de țigară timide și nevinovate, dar cu siguranță nocive, ascultau anunțurile angajaților gării vestind trenurile care, odată oprite, aduceau călători ce doreau să ajungă în locuri numai de ei știute. Urmărind ultimele vagoane ce se pierdeau la orizont, cei doi își imaginau în tăcere, fără să-și spună, destinații europene occidentale, eventual și mai îndepărtate, dincolo de apele nesfârșite ale oceanelor.

Încercau amândoi un exercițiu de imaginație ce le umplea seara cu un parfum de aventură și libertate și-i conecta imaginar la o lume la care visau amândoi.

Camelia, sora lui Paul Mag, mai mare decât el cu câțiva ani și cu un gust deja format pentru un anumit gen de literatură, a reușit să-l desprindă din lectura banalelor povești cu

corsari celebri ori mușchetari prăfuiți și prima carte recomandată a fost volumul de nuvele „La Țigănci” de Mircea Eliade.

Lectura primei nuvele, „Domnișoara Cristina”, a demarat undeva după ora șase seara.

Cristina, o tânără provenită dintr-o familie foarte bogată, fusese ucisă într-o revoltă populară și acum revenise ca un strigoi care bântuia casa în care crescuse, terorizând, prin aparițiile și disparițiile ei neașteptate, atât pe cei ce locuiau acolo, cât și pe invitații lor.

Paul se pierduse deja în lumea captivantă și magică a nuvelei, un amestec de personaje și întâmplări așezate la frontiera dintre fantastic și realitate, când pe neașteptate o pană de curent a lăsat toată casa în întuneric. O lampă cu petrol a fost soluția salvatoare și lectura a continuat într-o atmosferă misterioasă, patronată de o lumină difuză ce făcea ca impactul emoțional să atingă limite extreme.

În lunile și anii care au urmat, tot ce scrisese Mircea Eliade, Edgar Alan Poe sau Theophile Gautier, similar acestui gen de nuvele, a fost citit cu o tenacitate specifică japonezilor.

Era începutul unei plonjări duioase dintr-o realitate imediată în lumea fascinantă și plină

de mister a irealului. Paul a realizat peste ani că acest gen de lectură i-a conturat într-o oarecare măsură temperamentul, i-a definit într-un fel anume lumea lui intimă și modul de a fi.

Paul și Max, pe care îi va lega o prietenie pe viață, reveneau obsesiv la pasarela gării, și nu peste multă vreme, vor vizita acest loc, idealizat oarecum, în compania primelor lor iubiri adolescente. Răspunsul atracției obsedante a micului pod suspendat în aerul gării veni târziu, într-o noapte. Era pierdut în brațele somnului ce-i atinsese timpul și trupul ca o mângâiere delicată de zână care-i șoptea cu o voce dintr-o altă lume: ... într-o zi, trenurile te vor duce departe și „vei călători odată pe unde n-ai mai fost nicicând”. Obsesia zborului, a trecerii dincolo de frontiere, a emigrării, se născuse și îl va urmări obsedant până la împlinirea ce va veni într-o zi de toamnă.

Prima experiență, urmată de multe altele de-a lungul timpului, veni într-o noapte de vară, o noapte acoperită cu un cer de un albastru absolut, presărat cu stele ce sclipeau cu mici intermitențe, luminițele lor asemănându-se unor licurici ce dansau într-o poiană dintr-o pădure de basm.

Paul era pe acoperișul casei și avea sentimentul că poate să zboare. Frica nu era absentă, dar o voce interioară îi spunea că va reuși și deodată, dând din brațe ca o pasăre adevărată, se aruncă în gol. Spre surpriza lui, realizează că plutea în aerul nopții și, coordonându-și mișcărilor brațelor și ale picioarelor, un strigăt firav de bucurie îi izbucni din piept. Zbura cu ușurință, îndreptându-se spre centrul orașului. Trecu peste clădirea municipală din preajma grădinii de vară, plana deasupra cinematografului în aer liber, plin de spectatori nocturni, dar care nu-l observau, concentrați probabil să urmărească acțiunea filmului sau pentru că el era invizibil. Se lăsă purtat de un vânt prietenos pe bulevardul care ducea spre ieșirea din oraș și în câteva clipe ajunse la apa care odată, demult, separase cele două provincii ale țării. Ajuns acolo, simți că ar fi cazul să se întoarcă, era suficient pentru o primă încercare și, printr-o mișcare ce i se păru firească, își schimbă direcția și în câteva minute era din nou pe acoperișul casei.

Când se trezi dimineață, grăbit să se pregătească pentru a merge la școală, își aminti visul acela minunat și un zâmbet discret i se

întipări pe față... Avea o zi grea, o teză la matematică, o materie puțin îndrăgită. Vincent era colegul lui de bancă, un prieten adevărat cu un simț al umorului cum rar întâlnești.

Reușeau să comunice cu o ușurință încântătoare... o prietenie care va dăinui fără întreruperi de-a lungul unei vieți întregi.

Profesorul de istorie, domnul Nicholas, era un adevărat enciclopedist de o factură unipersonală inconfundabilă și o prezență plină de farmec.

Intrările lui în clasă la orele de istorie se făceau într-o maniera de-a dreptul teatrală. Odată ușa clasei deschisă, profesorul se oprea pentru câteva secunde și arunca o privire peste toți elevii care săreau în picioare. Privirea lui fixă și rece care te îngheța îți dădea impresia că ai în față ta un faraon rupt din piramidele egiptene. După câteva secunde pline de suspans, cu o mișcare total imprevizibilă ce pleca din încheietura mâinii, arunca catalogul spre pupitrul profesorilor.

Catalogul, luat și el prin surprindere, făcea în aer câteva piruete nereușite ce te făceau să-l compari cu un balerin lipsit de talent și rareori ateriza acolo unde ar fi trebuit.

Domnul Nicholas, iubitor al sportului și al excursiilor, a fost organizatorul multor vacanțe pentru elevii lui, una dintre ele rămânând în memorie pentru totdeauna, o adevărată vacanță de vis. În vacanța dintre anii școlari, la trecerea în clasa a unsprezecea de liceu, profesorul a făcut toate aranjamentele necesare care ne-au dus în tabăra de la Năvodari de pe litoralul Mării Negre.

Cu bagajele pregătite, într-o noapte de iulie aproape de miezul nopții, erau cu toții prezenți în gara mică, de unde se deschideau orizonturi îmbrăcate în cântece, pescăruși și marea visată în depărtări, cu valurile ei neobosite.

După o noapte de nesomn, undeva înainte de ora 6 dimineața, au atins punctul terminus, iar soarele îi aștepta sclipitor, razele lui larg deschise sugerând o îmbrățișare astrală de bun venit, purtătoare de sănătate.

Totul în jur era pătruns de mireasma aceea inconfundabilă, amestec de miros de scoici și aburi de tinerețe plutind peste nisipul fierbinte și fin al plajelor, unde pescăruși indiferenți patrulau ca niște adevărați stăpâni ai locului. Corturile taberei de vară de la Năvodari îi aș-

teptau gata pregătite, dornice să-și primească nou-veniții.

Un somn prelung era tot ce-și doreau, iar îmbrățișarea lui veni ca o binecuvântare. Odată reîntorși din lumea viselor, au ieșit din corturi și, însoțiți de chiote de bucurie, au alergat spre marea care îi aștepta ca pe niște prieteni vechi, lăsându-i să se arunce în valurile ei aproape oboșite de atâtea îmbrățișări.

Programul zilnic urma un ritual bine stabilit. Gimnastica la ore matinale, cele trei mese zilnice luate în grup, meciuri de volei sau de fotbal, iar serile se umpleau cu muzică, povești și glume împărtășite cu dezinvoltură pe un fundal de veselie generală.

O stare de relaxare și bună dispoziție i-a urmărit în permanență, lăsând în urmă amintirea celei mai frumoase vacanțe ce și-o poate dori vreodată orice licean.

Au revenit acasă și restul vacanței l-au trăit în repetiții cotidiene, visând la marea cea neagră și la revederea ei.

\* \* \*

Un septembrie generos în culori tomnatice acoperea viile așezate pe rânduri într-o ordine perfectă de inspirație militară, dând șansa ochilor să întrezărească la orizont munții plini de frumuseți și locuri sălbatice.

Și ziua fiecărui început veni fără niciun semn prevestitor.

Paul se plimba pe coridoarele liceului în pauza cea mare, neavând idei despre ceea ce urma să se întâmple peste câteva secunde.

Și atunci o văzu. A știut din clipa aceea că nu există o altă alegere.

S-au terminat orele de școală și, cu febrilitatea specifică adolescenților timizi, dar motivați, o aștepta la poarta liceului, exersând mental un plan de abordare care totuși nu-i inspira prea multă încredere în șansele de reușită.

Marianne ieși din curtea școlii. Brunetă, înaltă, cu ochii verzi și un mers de balerină,



se îndrepta spre casă cu pași oboșiți, silueta ei lăsând în urmă o lentoare plină de farmec.

Paul merse în urma ei, pe strada Cuza Vodă, încadrată de castani fermecători și, după câteva ezitări de-a dreptul enervante, se apropie de ea și, fără introducere, spuse:

– Bună, mă întrebam dacă ai accepta să te însoțesc o vreme, în drum spre casă?

După o examinare sumară, Marianne îi răspunse zâmbind.

– Cu plăcere.

– Știi, suntem colegi la același liceu, eu sunt în clasa a unsprezecea, clasa de băieți, tu, în ce clasă ești?

– Eu sunt în clasa a zecea.

– Oh, am bănuț eu, zise el... fără nicio idee cum va continua acest dialog.

Și atunci inspirația salvatoare, care apare uneori în calea începătorilor, interveni miraculos.

– Am omis să mă prezint, numele meu e Paul Mag și mă întrebam dacă nu cumva ai acasă un volum cu poeziile lui Baudelaire, pe care eventual ai putea să mi-l împrumuți.

Își dădu seama că e penibil în disperarea lui, reproșându-și în gând:

Păi bine, băi idiotule, de abia o cunoști și-i ceri cărți de împrumut? Altă idee nu ți-a venit?

Marianne îi răspunse cu un zâmbet încurajator:

– Pe mine mă cheamă Marianne Margot și urmez clasa de engleză, nu prea suntem familiarizați cu autorii francezi.

– Nu mă înțelege greșit, știu că este un poet francez foarte cunoscut, dar, din păcate, nu am în biblioteca mea nici un volum cu poeziile lui.

Paul schimbă diapazonul conversației făcând referiri la un ultim film, pe care întâmplător îl văzuseră amândoi, și tensiunea inițială dispăru treptat.

O însoți până în dreptul școlii de muzică, povestindu-i, printre altele, câteva detalii despre vacanța de neuitat petrecută în tabăra de pe litoral.

Paul se opri, trebuia să facă dreapta pe strada Titulescu și, luându-și la revedere, îi spuse că o va aștepta a doua zi la poarta școlii, iar Marianne îi răspunse la fel ca la început:

– Cu plăcere!

Din ziua aceea, toate drumurile spre casă le făceau împreună.

Într-una din zile, se aventurază într-o conversație care-l absorbi aproape complet, uitând pe unde merge și deodată realizează că ajunsese în fața blocului în care locuia Marianne.

Marianne locuia într-un bloc situat pe strada Gării, foarte aproape de pasarela cu rezonanțe pline de simboluri ascunse.

Întâlnirile lor se petreceau acum în după-amiezi de toamnă scăldate într-un soare generos, pe străzi acoperite cu frunze ce-și luau rămas-bun, îngălbenindu-se încet, sau pe aleile parcului central, alei confiscate aproape în întregime de liceeni.

Preludiul, începutul unei prietenii, este cea mai frumoasă etapă dintr-o eventuală iubire în devenire.

Incertitudini și dorințe amânate, căutări ce încearcă să descopere omul de lângă tine, încercarea de ai evalua caracterul, calitățile și defectele, riscul unei eventuale dezamăgiri sau perspectiva unei iubiri absolute fac parte din trăirile de început, ca și semnele de întrebare ce deschid ușa marilor încercări. Este cea mai fascinantă perioadă când ai dori ca fiecare clipă din viața celuilalt să-ți aparțină necondiționat.